

MAGASINET

stefanus

45. ÅRGANG – NR. 6 / OKTOBER/NOVEMBER 2015

Syria og Irak:
Håp i håpløsheten

Side 4-9

APPELL

Send appell for menneskerettighetsadvokater i Kina

SIDE 3

GLIMT FRA VERDEN

Nytt fra Vietnam, Iran (bildet), Tyrkia og Myanmar

SIDE 12-13

MYANMAR

Nye lover vedtatt – krenker trosfriheten

SIDE 14

MYE SOM SKJER

Husk «Søndag for de forfulgte» og fakkeltogene i høst

SIDE 19

Foto: Thea E. Haavet

LEDER

Synspunkter på lederen kan sendes direkte til:
hag@stefanus.no

Den lidende kirke utfordrer oss

Jeg har vært ansatt i Stefanusalliansen i drøyt to år. På mine mange internasjonale reiser har hardt pressede kristne gitt meg del i sine usminkede livshistorier og dyrekjøpte trosserfaringer. Jeg er blitt kraftig utfordret.

Trosfrihetens betydning er blitt lagt innover meg. Å stå ansikt til ansikt med mennesker med begrenset trosfrihet har gjort meg arg, oppgitt og avmektig. Hvor galt blir det ikke når et lands politikere blander seg inn i enkeltmenneskers tro og trossamfunnenes indre liv? Hva skjer når «mobben» (nabolag, familie, pressgrupper og andre) sjikanerer, truer, straffer eller dreper dem som mener noe annet enn dem selv, eller som ønsker å tilhøre en trosretning de misliker?

“Å være kristen er å tilhøre Kristus, stå til disposisjon for Ham og være lydør for Hans veiledning. Ingen har sagt at dette er enkelt. Vi sliter alle med å leve som vi skulle ønske. Men dette er hva Bibelen lærer oss.

Jeg har også fått øye på troens mange omkostninger. Hvor mange av de forfulgte kunne ikke ha valgt et langt enklere liv? De kunne gitt avkall på sin tro og unndratt seg smerten. De kunne valgt tausheten, konformiteten eller populariteten. Men de gjorde det ikke. For troen deres handler om overbevisning, samvittighet og det som betyr mest for dem.

De forfulgte har latt meg forstå at tilslutning til kristen tro dypest sett forutsetter en radikal omvendelse. De ytre omstendigheter og inngangen til kristen tro kan være forskjellig. Her er kontekstuelle variasjoner. Likevel forutsetter kristen tro en reorientering. Ikke vekk fra egen kultur, men til Kristus. Kristus blir gjort til Frelser, ja, Herre over livet. Å være kristen er å tilhøre Kristus, stå til disposisjon for Ham og være lydør for Hans veiledning. Ingen har sagt at dette er enkelt. Vi sliter alle med å leve som vi skulle ønske. Men dette er hva Bibelen lærer oss.

Sist, men ikke minst, har de forfulgte gitt meg en stadig sterkere forståelse av at velsignelsen og frimodigheten dypest sett er å finne hos Kristus. En kan sikkert vinne mange venner og høste stor popularitet ved å velge den minste motstands vei, men frimodig er den som har hentet sin frimodighet hos Kristus. Og velsignet er den som har hentet velsignelsen hos Ham. Jeg har møtt mange troshelter. Om de imponerer aldri så mye, har jeg likevel forstått at ingen av dem hentet kraften fra eget bryst.

Alt dette har gjort meg ettertenksom:

Hvor sterkt står trosfriheten i vårt eget samfunn? Har vi et lovverk og politikere som sikrer oss full trosfrihet? Har vi en «mob» som truer og presser oss til konformitet? Hvilke omkostninger har troen for oss? Velger vi konformiteten, eller velger vi Kristus og Hans vilje?

Inkluderer vår tro en omvendelse? Hva sa vi ja og nei til da vi kom til tro? Fikk vi høre et budskap som bekreftet vårt menneskeverd og som samtidig mante til et oppgjør med fortiden og det som stod Guds ord imot?

Hvor er frimodigheten? Vitner vi frimodig om hva Kristus betyr for oss? Eller betyr han så lite at vi helst holder troen for oss selv? Om troen ikke er forankret i Ham, blir det smått med frimodighet, velsignelse og kristen misjon.

Livet er ikke enkelt, og det er heller ingen grunn til hverken å komplisere eller forenkle det. Den forfulgte kirke har lært meg noe om dette. Den utfordrer meg til aktiv innsats for de forfulgte, og den utfordrer meg samtidig til å reflektere over eget liv og egen tro.

Hans Aage Gravaas
generalsekretær

Utgever Stefanusalliansen
Ansvarlig redaktør Hans Aage Gravaas
Redaktør Gisle Skeie
Redaksjon Elisabeth Engelsen
Kristin Storaker
Thea E. Haavet
Birgit Solbakken

Design og trykk Kai Hansen Trykkeri
Forsidefoto Birgit Solbakken
Opplag 18 000
Kontor Trondheimsveien 137
Postadresse P.b. 6603 Rodeløkka, 0502 Oslo
Telefon 23 40 88 00

E-post post@stefanus.no
Hjemmeside www.stefanus.no
Styreleder Jan Gossner
Repr.skapsleder Karin Riska
Org. nr. 970276432
Bankgiro 3000 14 57922 Gavekonto
Revisor BDO AS

Appell for modige advokater

Kjære appellvenn!

Zhang Kai er en modig, kristen advokat i Kina. Han forsvant i slutten av august, etter at han ga juridisk bistand til hardt pressede kirker.

I provinsen Zhejiang, som kalles Kinas Jerusalem på grunn av sin store kristne befolkning, har myndighetene siden 2013 drevet en kampanje mot kirkene i området. Noen hevder at over 1 200 kors er blitt revet og flere kirker totalødelagt.

Zhang Kai var en tydelig kritiker av myndighetenes rivningskampanje og førte flere saker på vegne av kirker og pastorer i området. Dette var nok til at han ble bortført og anklaget for å forstyrre offentlig orden og bedrive spionvirksomhet. Siden myndighetene ikke vil oppgi hvor de holder ham, er sannsynligheten stor for at han er i et såkalt «svart fengsel», altså uoffisielle fengsler der risikoen for tortur er svært stor.

Arrestasjonen av Zhang Kai er en del av en arrestasjonsbølge som startet 10. juli i år. Siden da er over 280 menneskerettighetsadvokater og aktivister i 24 provinser (og i noen tilfeller deres kollegaer og familiemedlemmer) blitt arrestert, anholdt eller bortført. Mange er senere sluppet fri, men

Arrestert: Zhang Kai. (Foto: China Aid)

over 20 er fortsatt i myndighetenes varetekt. De har på ulike måter stått opp for trosfrihet og yringsfrihet eller forsvart fengslede menneskerettighetsadvokater.

To uker før Zhang ble arrestert skrev han på det som tilsvarende twitter i Kina: «Jeg har tenkt nøye gjennom dette: Det verste som kan skje, er at de fengsler meg. Men om jeg tier stille, vil jeg angre på det resten av livet.»

Zhang og de andre modige advokatene har stått opp for andres rettigheter. Nå trenger de noen som står opp for dem!

**GÅ INN PÅ www.stefanus.no
OG SEND DIN APPELL!**

OPPDATERING AV TIDLIGERE APPELLSAKER:

Sudan: De to pastorene i Khartoum, som vi appellerte for i april, ble løslatt 5. august! Nå har de endelig klart å reise tilbake til sine familier i Sør-Sudan. 31. august vant også kirkesamfunnet Sudan Evangelical Presbyterian Church (SEPC) en juridisk seier. Dette kan forhåpentligvis bidra til å løse eiendomstvisten for kirken i Khartoum, som en av pastorene besøkte før han ble arrestert.

Iran: Alireza Seyyedian ble løslatt i slutten av juli, to og et halvt år før avtjent fengselsstraff. Han hadde da sonet tre og et halvt år av en fengselsdom på seks år. Vi appellerte for ham i januar 2015.

Med vennlig hilsen

Lisa Winther
rådgiver menneskerettigheter

Flyktningen som hjelper sine egne

Først etter at rommet hennes ble bombet i stykker, var Lily (29) villig til å forlate den krigsherjede byen Aleppo i Syria. Nå hjelper hun syriske flyktninger i nabolandet Libanon.

Tekst: Thea Elisabeth Haavet, Libanon

Selv om de fleste av vennene hennes flyktet til Sverige, Canada eller andre vestlige land, ønsket ikke Lily å forlate hjembyen Aleppo. Det til tross for at hun opplevde at medlemmer av terrorgruppen IS kom så nær huset hennes at hun kunne høre dem, da de ropte på sin karakteristiske måte: «Allahu Akbar!» – Jeg følte at hvis jeg forlot Aleppo, ville jeg miste alt. Og jeg tenkte at det var vår rolle som kristne syrere å bli værende, forteller hun.

Hun kan ikke stå frem med navn og bilde, men vi kaller henne Lily. Hun forteller at dagliglivet i Aleppo var svært vanskelig å håndtere.

– Jeg elsker byen Aleppo, folket og livet der, men det var svært vanskelig å leve der. Det var så hardt at noen ganger sa jeg til Gud at enten måtte han gjøre slutt på krigen eller gjøre slutt på livet mitt, sier den unge kvinnen. Hun forteller at hun flere ganger så døde naboer ligge i en blodpøl på gata.

– Noen ganger overlevde folk etter brutale luftangrep, men ønsket i stedet at de var blitt drept. Det var for mye lidelse! Ingen kan viske ut disse bildene fra hodet mitt, sukker Lily mens øynene fylles av tårer.

Hun forteller at forholdene var verst for fire år siden, i begynnelsen av krigen. Første gang de var uten elektrisitet varte det i førti dager, siden i ti dager. De opplevde også at vannforsyningen ble kuttet.

Lily begynte å be for å få vannet og elektrisiteten tilbake hver gang den ble kuttet. Flere ganger fikk hun bønnesvar.

– Naboene mine begynte å ringe meg når strømmen forsvant og ba meg om å be. Da ga jeg dem Bibelen, som de ikke hadde ønsket å ta imot tidligere. Troen min vokste seg sterkere. Jeg fortalte dem at Gud hører alles bønn, men at man først må ha en relasjon til Ham!

«Gud tok faren din»

Lily kommer fra en fattig familie, og faren døde da hun var fem år. Som tenåring måtte hun derfor slutte på skolen og begynne å jobbe for å forsørge familien. Mange sa til henne at «Gud tok faren din», noe som er vanlig å si i den arabiske kulturen. Det førte til at hun ble bitter og sint på Gud. Hun gikk i den

armensk-ortodokse kirken, men fikk ikke så mye ut av det.

– De bad bønner som jeg ikke forsto noe av, og jeg holdt på å sovne hver gang. Jeg gikk dit bare til jul og påske fordi jeg måtte, forteller hun.

Da Lily var 18 år, møtte hun en jente som spurte henne om hun ville bli med i en evangelisk kirke.

– Det var en ny og helt annerledes opplevelse for meg. Jeg kunne til og med stille spørsmål om Gud og troen! Dette var bedre enn bare å akseptere trosdogmer uten å tenke selv. Og min

Et trist gatebilde fra Lilys hjemby Aleppo. På bildet ser vi en soldat fra De frie syriske styrker, som ble dannet av offiserer som hoppet av da al-Assads regjeringshær begynte med angrep mot Syrias sivilbefolkning. (Foto: Voice of America News)

Syriske flyktningbarn som deltar på skoletilbudet som Stefanusalliansen støtter i Beirut; les mer på side 8. (Foto: Thea E. Haavet)

venns mor viste meg ut fra Bibelen at det ikke var Gud som tok faren min. I oppveksten min hadde jeg oppfattet det slik at det er gode gjerninger som gjør at du kommer til himmelen. Nå lærte jeg at det er troen på Jesus som frelser, og jeg tok imot ham. Men det tok meg år å forstå at Jesus elsker meg, forteller hun.

Teologistudier

I fire år deltok Lily også i en husmenighet med andre kvinner, der hun lærte mer om Bibelen.

– Jeg hadde mange spørsmål, og en pastor kom fra en annen by for å undervise oss, forteller hun.

To år etter at krigen begynte, ble hun utfordret til selv å starte og lede husmenigheter. Pastoren ga henne navnet på to damer med barn som trengte oppmuntring. Det skulle bli den første husmenigheten. Et år etter startet hun en husmenighet til.

– Gud lærte meg mye gjennom disse menneskene, deres opplevelser og deres smerte. Nå føler jeg at jeg kjenner Gud. Han er en del av meg og jeg av ham, sier Lily.

Flere ganger spurte ulike kirkeledere om hun kunne tenke seg å studere teo-

logi. Lily trodde at det var umulig, siden hun ikke engang hadde fullført skolen. Men pastoren hennes mente at det likevel var mulig for henne å gjøre dette i nabolandet Libanon.

– En dag traff en bombe huset vårt. Det var bare rommet mitt som ble ødelagt. Jeg åpnet døra til rommet mitt, og taket var ikke der lenger. Det første jeg sa til Gud var: «Takk for at jeg ikke var der!» Jeg snakket med en venn på telefonen, og hun sa: «Dette er et tegn på at du skal forlate Aleppo for å studere teologi!» Da bestemte jeg meg, forteller hun.

Må leve i skjul

Nå har Lily fullført det første året av teologistudiet i Libanon. Men ikke alle i familien er fornøyd med valget hennes. Derfor må hun foreløpig leve i skjul.

– I vår kultur blir ugifte jenter nektet å bo alene. Moren min vet at jeg er her, men mine to brødre vet det ikke. De aksepterte heller ikke at jeg begynte i den evangeliske kirken, forteller hun.

I Beirut er Lily med på å hjelpe syriske flyktinger. Hun underviser blant annet på en skole.

– Jeg elsker dem, og de liker meg veldig godt fordi jeg snakker deres dialekt.

To ganger i måneden underviser hun også om Bibelen til syriske barn i flyktingleirene nær byen Zahle.

– Vi forbereder sanger, drama, dans og små gaver. Foreldrene synes det er greit at vi lærer dem bibelhistorier, fordi de ser hvor mye vi bryr oss om barna deres. De står til og med og ser på, og stiller oss hele tiden spørsmål om sangene og skuespillene. De vil også være med på å tegne og gjøre kreative ting. Dette er en god måte å bygge relasjoner på, og å vise dem hvem Jesus er.

Lily forteller at den muslimske tankegangen er at alt som skjer er Allahs vilje, og at krigen dermed er villet av Gud.

– Men det er galt. Gud er god og ønsker ikke krigen, men den skjer fordi mennesker er onde. Vi viser dem dette gjennom et dramastykke. De har et uriktig gudsbilde, som også jeg hadde. Vi prøver å renske Gud og vise at han er fullstendig god!

Lily ønsker å jobbe blant syriske flyktinger i Libanon helt til krigen er over. Hun påpeker at de nå har fått muligheten til å snakke med muslimer om troen.

– Det kunne vi ikke i Syria, men her i Libanon er det større trossfrihet. Og de er mer åpne, fordi de mistet alt og har store behov, sier hun, og anbefaler også kristne i Vesten å gjøre det samme.

– Vis kjærlighet og bygg relasjoner først. Lær så å dele evangeliet på en enkel måte, ikke med kristne fraser der du for eksempel snakker om «lammet og blodet». Det vil de ikke forstå.

Lily ber stadig om at kirkene rundt i verden skal bruke anledningen til å hjelpe de syriske flyktingene og dele evangeliet med dem:

– De går nå gjennom en veldig vanskelig tid. Det er nå de har behov. Det er nå de vil lytte. Ikke om noen år, avslutter hun.

Med livet på vent

Irakiske Michael (21) vokste opp i den kristne landsbyen Bartella, ikke langt fra Mosul. Som så mange andre måtte han flykte da terrorgruppen IS inntok byen. Her forteller han sin historie.

Tekst: Thea E. Haavet **Foto:** Birgit Solbakken

Mitt navn er Michael. Jeg vokste opp i Bartella, en assyrisk, kristen landsby på Ninivesletten i det nordlige Irak. Byen ligger bare 20 kilometer fra storbyen Mosul. Bartella er en veldig gammel by som har huset kristne helt siden 100-tallet. Frem til i fjor sommer hadde Bartella rundt 30 000 innbyggere. De fleste var enten katolikker eller ortodokse kristne, og alle var stolte over byens lange historie. I nyere tid flyttet også noen muslimer til Bartella, og vi levde fredelig sammen. Vi gikk på de samme skolene, og jeg hadde mange muslimske venner. Det opplevdes aldri som noe problem.

Selv kommer jeg fra en katolsk familie. Jeg er svært glad i kirken min i Bartella. Jeg var der mye i oppveksten, og blant annet jobbet jeg som frivillig med å lære barn om Jesus. Om somrene jobbet jeg frivillig med kirkens sommerskole for barn. Det var ikke noen protestantiske kristne i byen, så jeg kjente ikke noe særlig til deres trosliv.

De siste tolv årene har det vært farlig for oss kristne i Irak. Etter at Saddam Hussein ble drept, har mange ekstreme grupper fått operere fritt i landet. Tilhengere av ekstremistgruppen al-Qaida kom til Mosul og prøvde å drepe både kristne og sjiamuslimer. Verst gikk det ut over sjiamuslimene, og flere ble knivstukket i gatene bare fordi de var sjiaer. Vi var alle veldig redde, spesielt for bilbombene. Onkelen min ble momentant drept av en slik bombe da han var ute og kjørte. Det sjokkerte oss alle.

Jeg utdannet meg til ingeniør ved universitetet i Mosul. Fra universitetet hørte vi lyden av eksplosjoner og skyting, ofte flere ganger om dagen. Når jeg dro fram og tilbake til studiene, var jeg veldig redd. Mange mennesker forlot Irak allerede for 2-3 år siden på grunn av den utrygge situasjonen. Bartella var tryggere, men en gang gikk to bomber av nær huset vårt. Det var skremmende og gjorde at vi måtte stole mer og mer på Gud.

I fjor sommer ble det plutselig enda verre. Først kom terrorgruppen IS til Mosul og drev de kristne ut derfra. Jeg måtte slutte på universitetet og fikk ikke tatt den siste eksamenen. Så kom IS til vår by. Vi dro fra Bartella dagen før de kom, til byen Erbil, som ligger i det kurdiskstyrte området nord i Irak. Vi klarte bare å ta med oss det aller mest nødvendige. Jeg fikk ikke tatt med fotoalbumene med alle familiebildene våre eller andre personlige ting. Rett før vi dro, hørte vi lyden av eksplosjoner nær byen. Da ble vi veldig redde. Når man ser at alle naboene er redde og forlater byen, så drar man også selv.

Det var omtrent 30 kristne landsbyer i området rundt Mosul. Det var her de fleste kristne i Irak bodde. Men terrorgruppen IS tok kontroll over alle landsbyene utenom én. Nå har mine venner og min familie blitt spredd rundt omkring i verden. Noen er her i Erbil, noen i byen Dohuk, noen har reist til Tyrkia, Libanon og Jordan, andre til Europa. De tenkte at det ikke er noen framtid i Irak for oss kristne. Vi har jo

mistet alt: Landsbyen vår, hjemmet vårt, muligheten for utdanning og arbeid.

Da familien min flyktet hit til Erbil, fikk vi lov til å bo i Ankawa Evangelical Church. Den ligger i den kristne bydelen Ankawa. Kirken var stappfull av flyktninger, og stadig flere kom. Vi fikk sove på madrasser i gangen i underetasjen. Der holdt vi til i et par uker, før vi klarte å få leid et rom. Familien min er heldig, for faren min er lærer og har funnet en liten jobb, én dag i uka, her i Kurdistan. Det gjør at vi har råd til å leie et sted å bo.

Folk fra kirken har behandlet oss veldig godt og hjulpet oss mye, blant annet med mat. Det gjør de fortsatt, men bare hver tredje måned, for det er så mange som har registrert seg og trenger hjelp. Etter hvert begynte jeg å gå i

Michael (21) forlot sin barndomsby Bartella. Kan han noen gang reise tilbake?

denne kirken. Jeg savner kirken min i Bartella, men jeg liker også denne kirken veldig godt. Jeg liker de som går her. De utstråler glede. Og pastoren er også veldig dyktig. Jeg har lært mye nytt om Jesus, og troen min er blitt sterkere. Her i kirken er det også mange muslimer som er blitt kristne, særlig kurdere. Det har jeg aldri opplevd før.

Da jeg kom hit, tenkte jeg at jeg gjerne ville hjelpe andre flyktninger så mye jeg kunne. Jeg ble derfor med på å kjøre ut madrasser og andre ting folk trenger, flere ganger i uka. Etter hvert ble jeg også med på å dele ut matkupper. Det føles godt å kunne hjelpe, og jeg har ikke så mye annet å bruke tiden til. Jeg kan ikke fullføre studiene, siden de ikke har den studieretningen her i Erbil.

Den finnes nå bare i Bagdad, men det er ikke trygt å flytte dit. Det er også vanskelig for meg å få jobb, for her i Erbil snakker de fleste kurdisk, mens jeg bare kan arabisk.

Da vi dro fra Bartella, trodde jeg at vi kunne vende tilbake etter noen dager. Nå har det gått mer enn ett år. Lenge håpet jeg at det kunne bli mulig å få dra tilbake. Nå har jeg gitt opp det håpet. For hver dag som går, er det som om vi gradvis glemmer det livet vi hadde i Bartella. Jeg har aldri vært utenfor Irak, men nå ønsker også jeg å forlate landet. Det er ingen framtid for oss kristne her. Jeg drømmer om å kunne dra tilbake til Bartella og besøke kirken jeg vokste opp i én gang til før jeg forlater Irak. Jeg vil helst dra til Tyskland, der onkelen min bor. Men

I Erbil bruker Michael mye tid på å hjelpe andre mennesker på flukt. Han forsøker å se hver enkelt, ikke minst de mange barna som kommer.

det er veldig vanskelig for meg å komme meg dit.

Mange herfra har dratt til Libanon for å søke asyl gjennom FN der. En av onklene mine dro dit sammen med familien sin. Men han forteller at det er en svært tidkrevende prosess å søke asyl, ofte tar det flere år å gjennomføre de nødvendige asylintervjuene. Mens de venter på en avklaring, overlever de på det tanten min tjener som hushjelp.

Jeg er ikke sint på Gud, tvert imot. Jeg elsker ham og takker ham for det han gjør for meg. Personlig tror jeg at Gud vil bruke det som skjer til å bringe oss kristne i Irak nærmere seg. Mange kristne i Irak har ikke hatt noen personlig tro, de er bare født kristne. Nå har mange flyktninger kommet nærmere Gud, på grunn av det som har skjedd. Det har vært bra for troen deres.

Vi mistet alt. Nå har vi bare Gud.

FILM: Se filmen om Michael på vår Youtube-kanal: Stefanus

Bakgrunn for krisen i Syria og Irak

Mer enn 14 millioner mennesker er fordrevet fra sine hjem i Syria og Irak på grunn av borgerkrig og trusler fra ekstremistiske grupper.

Tekst: Thea Elisabeth Haavet og Hilde S. Vollebæk

I 2003 invaderte USA Irak og styrket Saddam Husseins regime. Konflikter mellom sunni- og sjiamuslimer har gradvis økt, sammen med fremveksten av militser og terrorgrupper. Dette har gjort Irak svært ustabil, og kristne og andre minoriteter har lidd mye under mangel på beskyttelse. Som mange fryktet, ble nabolandet Syria dratt med i dragsuget av sekterisk vold og ødeleggelse. Til nå har over fire millioner syrere flyktet fra landet. Mer enn 12,2 millioner mennesker har behov for nødhjelp inne i Syria, men mange mottar ingen hjelp.

Det som i 2011 startet som fredelige protester mot regimet til president Bashar al-Assad, utviklet seg til borgerkrig mellom regjeringssoldater og ulike opprørsgrupper. Ekstremistgruppen Den islamske stat (IS) ble etter hvert den største av opprørsgruppene, og i løpet av 2014 tok de kontroll over store deler av Syria og Irak. De erklærte opprettelsen av et islamistisk kalifat, med mål om å kontrollere landområdene mellom Beirut i Libanon og Bagdad i Irak. Alle som ikke deler IS sitt ekstremistiske, sunnimuslimske verdensbilde, blir sett på som fiender og legitime angrepsmål. IS har utført bestialske overgrep mot minoriteter som jesidier, kristne og sjiamuslimer.

I Irak levde de fleste kristne i området rundt byen Mosul og i landsbyer på Ninivesletten. I juni i fjor inntok IS-krigere Mosul og landsbyene rundt, og både kristne og andre minoriteter måtte flykte. Mange har endt opp i midlertidige bosetninger i den kurdiskdominerte

Hverdagsglimt fra et liv på flukt. (Foto: OM)

byen Erbil. Flere vitner har fortalt at deres sunnimuslimske naboer ønsket IS velkommen, og de fleste har mistet troen på at de noen gang kan vende tilbake til sine hjem.

Hvordan bidrar Stefanusalliansen i Irak og Syria?

Vår partnerorganisasjon Operasjon Mobilisering (OM) bidrar med mat, madrasser, klær og annen livsnødvendig hjelp til dem som har flyktet fra IS sin forfølgelse. Hjelpen deles ut gjennom lokale kirker og kristne nettverk. Det fokuseres på å hjelpe mennesker som ingen andre hjelper. «De kristne er de eneste som har hjulpet oss. Dere har behandlet oss som om vi var kristne søstre og brødre. Dette kommer vi aldri til å glemme», sier en jesidileder.

I Syria har mange mistet all fremdistrø, og opplevelsen av å være forlatt og sviktet er sterk. Gjennom lokale kirkelige nettverk bidrar Stefanusalliansen med mat, medisiner og sesongbasert hjelp som tepper og varme klær om vinteren, i tillegg til nestekjærlig omsorg. Stefanusalliansen støtter også OMs brede sats-

ning på skolegang for syriske barn og unge, både i Syria og i flyktningleirer i Libanon.

Våre partnere hjelper mennesker uavhengig av tro og etnisk tilhørighet. Det styrker kirkenes omdømme og reduserer risikoen for fremtidig forfølgelse. Mange kristne pastorer og ledere føler at Gud har gitt dem et kall til å bli værende i Syria og Irak, til tross for farene. Stadig flere muslimer blir berørt av deres vilje til å ofre egen sikkerhet, og blir nysgjerrige på hva det er som driver dem. Partnerne våre forteller at de aldri før har opplevd en slik åndelig åpenhet i Syria og Irak.

Samtidig kjemper kirkene her en desperat kamp for å overleve. I 2003 var det cirka 1,5 millioner kristne i Irak. I Syria utgjorde de kristne rundt ti prosent av befolkningen. Anslagsvis er det under 300 000 igjen i Irak, mens halvparten av Syrias kristne har forlatt landet. De som er igjen, har det svært vanskelig og er i stor fare. «Vi trenger deres bønn og engasjement», er svaret når vi spør hva vi i Norge kan hjelpe med.

Vi gråter for Syria og Irak.
En dag skal krigen ta slutt.
Men det kan bli lenge til.

Denne irakiske gutten flyktet med familien fra IS-krigerne. De har funnet midlertidig trygghet i Erbil, der de får hjelp gjennom Stefanusalliansen. Hva venter dem i fremtiden? Blir de jaget på flukt igjen? Kan de noen gang vende hjem? Vi vet ikke. Bare at han og familien trenger vår hjelp akkurat nå. (Foto: Birgit Solbakken)

Gi din gave i dag. Det er nå den trengs.

Bruk giroen vedlagt bladet eller benytt kontonr. 3000 14 57922
(Merk innbetalingen: Syria/Irak)

Du kan også sende sms SAMMEN til 2377 og gi kr 200,-
(Evt. overskytende midler går til Stefanusalliansens øvrige arbeid for trosfrihet og forfulgte kristne)

Syria

- 17 mill. innbyggere.
- Republikk under autoritært styre
- Muslimer 87% (snni 74%, alawi, ismaili og sjia 13%), kristne 10%, drusere 3%.
- Borgerkrig og fremveksten av Islamsk Stat (IS) og andre ekstremistgrupper har ført til brutal forfølgelse av religiøse minoriteter, deriblant kristne. Mange flykter.

Tyrkia

- 79,4 mill. innbyggere.
- Parlamentarisk, demokratisk republikk.
- Muslimer 99,8% (flest sunni), andre (hovedsakelig kristne og jøder) 0,2%.
- Visse positive tegn de siste årene. Fremdeles streng statlig (sekulær) kontroll av all religiøs aktivitet. Forbudet mot religiøse hodeplagg opphevet i 2013. Protestantene sliter med statlig registrering og bygging av kirker. Særlig konvertitter møter lokal motstand. Syrianerne i øst nesten utradert. Mange flyktninger fra Syria og Irak.

Indonesia

- 255,9 mill. innbyggere.
- Republikk
- Muslimer 87,2%, kristne 10%, hindu er 1,7%, andre 1,5%.
- Landet har en historie av etniske spenninger og grov sekterisk vold på begynnelsen av 2000-tallet. Intoleransen øker igjen og truer landets trosfrihet og religiøse minoriteter.

Egypt

- 88,5 mill. innbyggere.
- Republikk.
- Muslimer (flest sunni) 90%, koptisk-ortodokse kristne 9%, andre kristne, jøder, bahaier m.m. 1%.
- Tidligere forsvarssjef al-Sisi vant presidentvalget etter at president Mursi og Brorskapet ble avsatt i juli 2013. Mange frykter en retur til militærstyre. Urolig, både politisk, sosialt og religiøst. Mange angrep på kristne siden revolusjonen i 2011, særlig i Øvre Egypt.

Andre områder

der religions- og trosfriheten er under sterkt press:
Bangladesh, Bhutan, Cuba, Den arabiske halvøy, Kasakhstan, Aserbajdsjan, Turkmenistan, Afghanistan, Kenya, Laos, Maldivene, Nepal, Nord-Afrika, Sentral-Afrika, Somalia, Sri Lanka, Sudan, Usbekistan, Tadsjikistan.

Hviterussland

- 9,6 mill. innbyggere.
- «Republikk»; de facto diktatur.
- Østlig-ortodokse 80%, romersk-katolske, protestanter, jøder, muslimer og andre 20%.
- Streng religionslov. Religiøs aktivitet må ha statlig godkjenning, noe det er svært vanskelig å få. Arrestasjoner, overvåking, høye bøter for «illegale» religiøs virksomhet.

Russland

- 142,5 mill. innbyggere.
- Føderasjon (46 provinser, 21 republikker, 16 andre enheter).
- Russisk-ortodokse 15-20%, andre kristne 2%, muslimer 10-15%. Resten: Mest ikke-religiøse, samt grupper av nær sagt alle religiøse retninger.
- Økning av menneskerettighetsbrudd, deriblant trosfrihetsbrudd. Økt intoleranse overfor religiøse grupper som anses «fremmede» for russisk kultur. Tiltak mot «ekstremisme» rammer fredelige troende. En ny blasfemilov trådte i kraft i 2013. Økende islamisme i bl.a. Dagestan.

Trosforfølgelse i verden 2015

Nigeria

- 181,5 mill. innbyggere.
- Republikk.
- Muslimer 50%, kristne 40%, animisme 10%.
- Lavt restriksjonsnivå fra sentrale myndigheter. Islamistene i Boko Haram terroriserer myndigheter, kristne og muslimer nord og sentralt i landet. Voldelige islamister fra fulani-folkegruppen utgjør også en stor trussel.

Irak

- 37 mill. innbyggere.
- Parlamentarisk, demokratisk republikk.
- Muslimer 99% (sjia 60-65%, sunni 32-37%), kristne og andre 1%.
- Terrorgruppa Islamsk Stat (IS) går brutalt frem mot religiøse minoriteter, særlig kristne og jesidier. Kristne fordrives fra sine kjerneområder og lever som flyktninger i Kurdistan eller utlandet. Antallet kristne er mer enn halvert siden 2003.

Iran

- 81,8 mill. innbyggere.
- Teokratisk republikk.
- Muslimer 99% (shia 90-95%, sunni 5-10%), zoroastere, kristne, bahaier m.fl. 1%.
- Sharialovene forbyr konvertering fra islam. Økning i antall arrestasjoner av kristne og stenging av farsitalende menigheter de siste årene. Risikabelt å konvertere fra islam. Bahaiene forfølges kraftig.

Kina

- 1,36 milliarder innbyggere.
- Kommunistisk republikk.
- Offisielt ateistisk stat, men taoisme og buddhisme er svært utbredt. Kristne 5 %(?), muslimer 2%(?).
- Forholdene varierer kraftig, graden av trosfrihet er ofte prisgitt lokale myndigheter. Noen steder er friheten stor, andre steder utsettes særlig husmenighetene for arrestasjoner og politiforfølgelse.

Burma/Myanmar

- 56,3 mill. innbyggere.
- Parlamentarisme innført i 2011.
- Buddhister 89%, kristne (baptister og romersk-katolske) 4%, muslimer 4%, andre 3%.
- Mye positivt ved de siste års utvikling. Men diskriminering, hatefulle utsagn og voldelige angrep fra buddhistiske ekstremister mot religiøse minoriteter øker. Grove overgrep mot rohingya-muslimene.

Nord-Korea

- 24,9 mill. innbyggere.
- Kommunistisk republikk; de facto diktatur.
- Trad. har buddhisme og konfusianisme stått sterkt, samt større grupper av kristne og tilhengere av chondogyo (gammel koreansk tro).
- Organisert religiøs aktivitet nærmest ikke-eksisterende, utenom noen statskontrollerte kirker i hovedstaden som eksisterer for å skape en illusjon av trosfrihet. Religiøse stemples per definisjon som «fiender av staten» og sendes ofte i fangeleirer.

Vietnam

- 94,3 mill. innbyggere.
- Kommunistisk republikk.
- Buddhister 9%, romersk-katolske 7%, trad. og muslimer 2-3%, protestanter 0,5%, ingen religion 80%. (Religiøs identitet i Vietnam er kompleks og holder seg ikke alltid innenfor kategoriene. Statistikken er derfor noe usikker.)
- Etter en periode med bedring er situasjonen noe forverret, særlig for de kristne minoritetsfolkene i det sentrale høylandet. Det forekommer arrestasjoner av rettighetsforkjempere og kirkeledere.

Eritrea

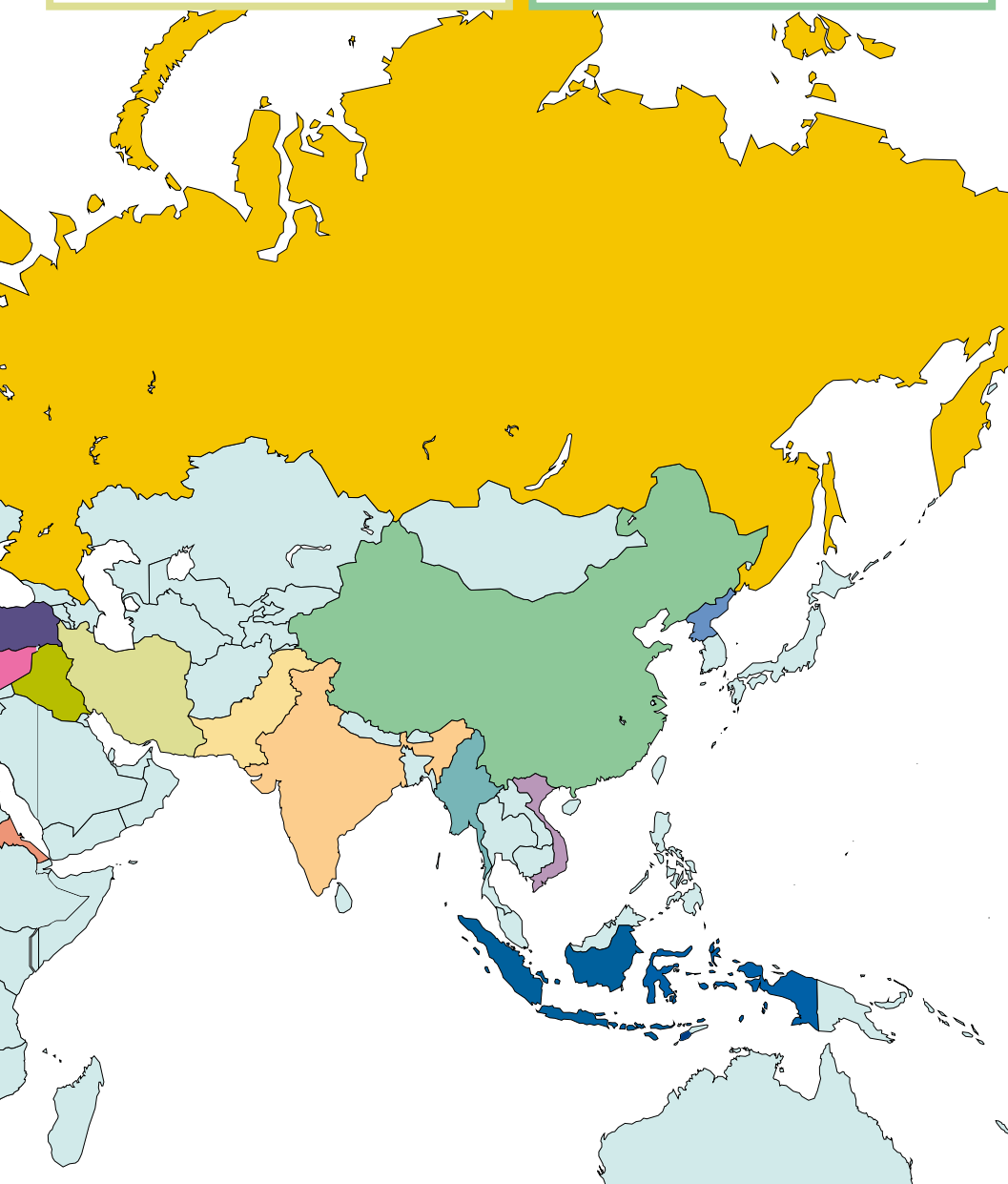
- 6,5 mill. innbyggere.
- «Overgangsregjering»; de facto diktatur.
- Sunniislam 50%, kristne 47% (ortodokse 42%, katolske 3,5%, protestanter 1,5%, uavhengige 1%), andre 3%.
- Streng statlig kontroll over det religiøse landskapet, selv over de fire offisielt godkjente trosretningene (sunnislam, Den romersk-katolske kirke, Den koptisk-ortodokse kirke og Den lutherske kirke). Alle andre trosretninger er forbudt. Vilkårlig fengsling og tortur er utbredt.

Pakistan

- 199 mill. innbyggere.
- Islamsk, føderal republikk.
- Muslimer 96% (sunnit 85-90%, sjia 10-15%, ahmadiyya 2,5%), kristne og andre 4%.
- Blasfemiloven rammer uskyldige kristne og muslimer hardt. Flere attentater mot politikere som vil avskaffe blasfemilovene. En stadig strøm av overgrep og angrep, særlig mot kristne og ahmadiyya-muslimer.

India

- 1,25 milliarder innbyggere.
- Føderal republikk.
- Hinduer 80,5%, muslimer 13,4%, kristne 2,3%, sikher 1,9% og andre 2%
- Kristne og muslimske minoriteter har opplevd en økning i angrep etter at BJP (et parti som kobles til hindunasjonalistiske bevegelser) vant valget i mai 2014. Antikonverteringslover i flere delstater. Dalitene (hvorav mange er kristne) undertrykkes kraftig.

Glimt fra verden

ved Elisabeth Engelsviken

VIETNAM

Forfølgelsen får et ansikt

I august var generalsekretæren og leder for internasjonal avdeling på en rundreise i Vietnam. De forteller følgende:

I det nordlige Vietnam kommer mange til tro på Jesus. Mange husfelleskap vokser frem blant minoritetsgruppene i landsbyene. Hele landsbyer har kommet til tro, en kirke er blitt bygget og en ny tid har startet. Frykt for de onde åndene er byttet ut med en trygg tro på Jesus. Det ble slutt på fattigdom forårsaket av dyre ofringer til landsbyens heksedoktor, hver gang noen ble syke. Nåden og troen på Jesus er gratis, det var ikke behov for mer offer.

Likevel er det en pris å betale for mange. Sammen med vår partner, pastor Tin, møtte vi en kristen mann. Han hadde tidligere ringt pastor Tin og fortalt hvor mye han måtte lide for evangeliets skyld. Onkelen hans, som er landsbyhøvding, banket ham opp og skadet ham hardt, for å få ham til å avsverge sin kristne tro. «Jeg vil heller dø enn

å frasi meg troen på Jesus», fortalte han Tin over telefon langveisfra.

«Det var litt snufsing i telefonen da», forteller pastor Tin. Da mannen senere ringte igjen og fortalte at faren hadde utstøtt ham fra familien og tatt fra ham arveretten, hulkegråt han. Det å bli avvist og utstøtt fra sin egen familie smerter mer enn fysisk vold. Han måtte flykte til en nabo-landsby hvor det var en menighet. Han fikk først ikke bo i landsbyen, men måtte bo under en presenning ute i jungelen, sammen med kone og fire barn. Senere fikk han og familien heldigvis komme inn i landsbyen de hadde flyktet til og fikk et rom i et hus. Menigheten på stedet har stilt opp med mat til familien.

Vi kan ikke fortelle navnet på vår bror i Nord-Vietnams fjelland, men vi kan løfte ham frem for Gud, som kjenner hans navn og har omsorg for ham.

USA OG IRAN

Saeed Abedini utsatt for nye anklager

Naghmed Abedini, kona til den fengslede iranske pastoren Saeed Abedini, fortalte sin historie på den den internasjonale trosfrihetskonferansen for parlamentarikere i New York i september. Hun takker Stefanusalliansens støtte-spillere som har appellert og bedt for mannen hennes. Hun ber også spesifikt om bønn om styrke for Saeed.

Det kommer imidlertid svært urovekkende rapporter fra Iran. Saeed kan stå overfor nye, alvorlige anklager som kan

forlenge fengselsstraffen hans ytterligere. Han er nylig blitt avhørt enda en gang, og de iranske myndighetene har truet med legge nye anklager til de som han allerede har hengende over seg, noe som vil medføre at han vil bli sittende fengslet ut over de åtte årene han allerede er dømt til å sone. Han har en mulighet til å unngå dette: fornekte troen på Jesus og vende tilbake til islam. Det vil ikke Saeed Abedini. Han står fast i troen.

TYRKIA

Dødstrusler mot Stefanusalliansens tyrkiske partnerkirke

Femten tyrkiske, protestantiske menigheter og deres ledere er blitt rammet av en rekke dødstrusler, sendt til deres Facebook-sider, e-post, nettsider og mobiltelefoner siden 27. august i år.

Dødstruslene følger stilen og sjargongen som ofte blir brukt av terrorgruppen Den islamske stat, IS, som

truer med å drepe, massakrere og kutte hodene av de som har «valgt en vei som fornekter Allah» og fått andre med seg på denne veien. Antalya Evangelical Church består av rundt 200 mennesker, de fleste tidligere muslimer. Lederen for menigheten, Ramazan Arkan (bildet), har nylig besøkt Norge.

MYANMAR

Chin Christian University

I noen år har Stefanusalliansen støttet Chin Christian University (CCU) i Chin-delstaten i Myanmar. Chin er en av få delstater i Myanmar uten et statlig universitet. CCU jobber derfor hardt for å gi chin-ungdom et godt utdanningstilbud i hjemstaten sin. Det er et stort behov for kunnskap om engelsk og forretningsdrift. Stefanusalliansen støtter en bachelorgrad i «business administration».

Ed Brown og Kristin Storaker (begge er med på bildet)

fra Stefanusalliansens menneskerettighetsavdeling besøkte CCU i juli. Kristin forteller: «Det var utrolig fint å besøke CCU! De har samlet en svært kompetent stab med lokale chin-folk som har gode utdannelser fra utlandet. De kunne lett fått bedre betalte jobber og mer komfortable liv utenfor Chin-delstaten og Myanmar, men har valgt å komme tilbake hit for å bygge opp hjemstedet sitt og å gi unge fra chin-folket kvalitetsutdanning.»

MYANMAR

Syklonen Komen

I månedsskiftet juli-august ble Myanmar igjen utsatt for en naturkatastrofe; syklonen Komen. Det var de vestlige delstatene som ble hardest rammet denne gangen, inkludert Chin-delstaten. Tidligere vinner av Stefanusprisen, Victor Biak Lian (bildet), besøkte Norge i midten av september for å informere om og samle inn penger til nødhjelp i regi av det norske chin-samfunnet. Han fortalte:

«Dette er den verste naturkatastrofen i manns minne i Chin-delstaten. Det regnet kontinuerlig i 11 dager. Mange hus, skoler og kirker ble ødelagt av jordskred. Veien som forbinder Chin med resten av landet var ubrukelig, og i en periode var delstaten helt koblet fra resten av landet. Det har vært vanskelig å få tak i ris, og prisene har steget drastisk.»

Victor Biak Lian er likevel optimistisk og sier at chin-folket må benytte denne katastrofen som en mulighet til å bygge opp Chin-delstaten bedre: «Building back better!» Han er også oppmuntret over solidariteten og støtten fra sivilsam-

funn i Myanmar og chin-folk i diaspora rundt om i verden, ikke minst i Norge.

Beskyttelse av «rase og religion»

Myanmar, et av verdens mest mangfoldige land, har nylig vedtatt et sett med lover som skal beskytte «rase og religion». Det vil si burmanerne og buddhismen – majoritetsrasen og majoritetsreligionen.

Tekst: Kristin Storaker

De moderne menneskerettighetene ble samlet og nedskrevet i kjølvannet av 2. verdenskrig og de brutale overgrepene mot jøder, men også mot grupper som sigøynere, homofile, Jehovas vitner og funksjonshemmede. Et fellestrekk var at de tilhørte en minoritet. Menneskerettighetene er skreddersydd for å ivareta sårbare og svake mennesker i samfunnet. Det betyr ikke at majoriteten ikke trenger menneskerettigheter og beskyttelse, men minoritetene innehar oftere en svakere og mer sårbar posisjon i samfunnet.

Det er derfor svært urovekkende at Myanmars myndigheter nå har vedtatt fire nye lover som skal beskytte majoriteten – på bekostning av minoritetene.

Konvertering og tverreligiøse ekteskap

De fire nye lovene omtales som et sett lover som skal beskytte «rase og religion». I et land med 135 offisielle «raser» (se ramme) og et mangfold av religion og livssyn, sier det seg selv at å beskytte én rase og én religion er et farlig prosjekt. De fire lovene begrenser religiøs konvertering og tverreligiøse ekteskap. I tillegg legges det restriksjoner på antall barnefødsler per kvinne, og polygami forbyes. Hele lovpakken er problematisk, fordi den er skreddersydd for å begrense friheten og utbredelsen til etniske og religiøse minoriteter i landet – og da særlig rohingya-muslimene. De to førstnevnte

Myanmar er et mangfoldig land. (Foto: Jan-Eivind Viumdal)

lovene er i tillegg alvorlige brudd på trosfriheten.

Ifølge menneskerettighetene har alle rett til å velge selv hvilke religion, om noen, de ønsker å tilhøre. Det nye lovverket i Myanmar krever imidlertid at enhver som vil bytte religion må få offisiell godkjenning fra en distriktskomité bestående av 11 statlig ansatte. Den som vil konvertere, må utlevere mye personlig informasjon, svare på påtrengende spørsmål og vente 90 dager før søknaden besvares.

Loven om tverreligiøse ekteskap kompliserer ekteskap på tvers av religion. Hvis en buddhistisk kvinne og en ikke-buddhistisk mann ønsker å gifte seg, må de søke om tillatelse hos lokale myndigheter. Søknaden blir annonsert offentlig, slik at de som eventuelt skulle ha innsigelser mot ekteskapet kan fremme disse. Paret får kun gifte seg hvis det ikke kommer innvendinger. Dette er ikke bare diskriminering av religiøse minoriteter, men også et klart brudd på kvinners rettigheter.

Religion som politisk verktøy

Rase- og religionslovene ble først foreslått i juni 2013 av buddhist-nasjonalistiske grupper som Ma Ba Tha og 969.

De har opparbeidet seg en sterk posisjon siden regjeringen begynte å løfte på lokket til det inntil nylig hermetisk lukkede landet. På rekordfart, og strategisk før valget i november, har regjeringen vedtatt rase- og religionslovene. Bawi Pi, som jobber i Stefanusalliansens partnerorganisasjon Chin Human Rights Organization, er skuffet og skremt over lovene. Han sier:

– De nye rase- og religionslovene representerer et farlig nederlag for demokrati og menneskerettigheter i landet vårt. Tidspunktet for vedtaket er i seg selv avslørende. De færreste i landet hadde mulighet til å uttale seg i forkant. Det at lovene er vedtatt nå, så tett opp mot valget, antyder at religion blir brukt som et verktøy for å oppnå politiske mål. Radikale elementer i samfunnet skal tilfredsstilles, på bekostning av landets religiøse og etniske minoriteter.

I Myanmar brukes ordet «rase» om det vi gjerne kaller «etniske grupper». Myanmar består av syv forskjellige folkegrupper, hvorav burmanerne er majoritetsgruppen. Innad i de syv hovedgruppene finnes det et mylder av undergrupper. Offisielt er det 135 forskjellige etnisiteter – eller raser, som de kalles.

Den kristne kirke – fellesskap eller koinonia?

Preken av Mary Mikhael, født i Syria og ansatt i The National Evangelical Synod of Syria and Lebanon, et presbyteriansk kirkesamfunn med arabisktalende menigheter. Gjennom et stort økumenisk nettverk bistår de med nødhjelp, boliger og åndelig støtte til syriske flyktninger i Syria og Libanon. Prekenen er noe forkortet; fullversjonen finnes i RESSURSBANKEN til «Søndag for de forfulgte» på www.stefanus.no.

Kirken i Midtøsten har siden 2011 stått overfor trusler og levd under frykt. Beklageligvis har «den arabiske våren» munnet ut i en stormfull vinter av vold, drap og ødeleggelser. Dette har gitt spillerom til fanatiske, islamistiske krigere som vil etablere en islamsk stat i Syria og Irak. Kristne ble gitt tre valg: Konvertere til islam, forlate hjemmene sine eller bli drept. De fleste kristne valgte å flykte til tryggere områder. Derfor har mange nå forlatt de områdene der kristne har levd sammenhengende siden apostlenes tid.

Til tross for denne fortvilende realiteten må kirken likevel spørre seg selv om sin fremtid og profetiske rolle. For kan kirken miste alt håp og henfalle til motløshet? Kan kirken glemme løftet fra vår Herre, som sier at «dødsrikets porter skal ikke få makt over den» (Matt 16,18)? Kirken er Kristi kropp, oppstått fra de døde. Han er vår Herre, både nå og i fremtiden.

Den første kirken ble dannet i Midtøsten, etter at Den hellige ånd ble øst ut over de første kristne. Kirken har siden den gang vært modig i sin bekjennelse av Jesus som den oppstandne, og den har sendt ut misjonærer med evangeliet. Kirkens historie er full av motstand, men den har overlevd nettopp fordi den tilhører Kristus, han som seiret over døden.

I sine brev til menigheten i Korint, som levde under press og konflikt, understreker Paulus de grunnleggende kristne prinsippene. Han løfter frem at alle nådegavene kommer fra den samme kilden, gitt til alle fra den samme Ånd.

Alle gaver er nødvendige og må brukes for fellesskapets beste og kirkens enhet, fordi alle er deler av Kristi kropp.

Paulus bruker metaforen om den menneskelige kroppen: Alle i menigheten er nødvendige deler av kroppen, til tross for ulike funksjoner. Gud skapte kroppen til en helhet. Alle må bry seg om hverandre og løfte hverandre opp. «For om ett lem lider, lider alle de andre med. Og om ett lem blir hedret, gleder alle de andre seg.» (1 Kor 12,26). Kirken er mer enn et fellesskap, den er koinonia, et fellesskap av kjærlighet, tjeneste og tilbedelse. Et fellesskap der Gud deltar.

Er dette også en realitet for den verdensvide kirken? Eller gjaldt dette bare for de første menighetene? Kjenner kirken i Latin-Amerika smerten hos kirken i Midtøsten? Vil kirken i Midtøsten kjenne sympati og bli berørt når kirken i Afrika møter undertrykkelse og trusler? Vil kirken i Europa ha medfølelse når kirken i India opplever fattigdom og sult?

Svaret på disse spørsmålene er JA. Fordi kirken er skapt og opprettholdt av den samme, ene Gud som ofret seg selv for verden. Derfor kan heller ikke Kristi kropp være delt eller splittet. Et levende eksempel på dette er erfaringene fra kirken i Midtøsten under de tragiske hendelsene som etterfulgte den arabiske våren. Spesielt i USA og Europa har kirker ytret sin støtte til kirken i Midtøsten og bidrar med nødhjelp til flyktninger. Mange bryr seg om kirkens overlevelse i de områdene der den hadde sitt utspring.

I vår tid av lidelse og frykt opplever vi at den verdensvide kirke er til stede for oss. Vi finner et håp, på tross av vår håpløse situasjon, fordi vi har et slektskap til Jesu kirke i verden. Vi vet at denne kirken ber for oss og med oss. Vi opplever virkelig at når ett lem lider, da lider de andre med. Takk Gud for det spesielle fellesskapet – koinonia – for dem som tror på Kristus.

Når troen slår røtter i lokal jord

Representanter for hmong-folket i Vietnam. Blant denne etniske gruppen har evangeliet hatt enorm gjennomslagskraft i flere tiår.

Vietnam er lite kjent i Vesten. Amerikanernes rolle i Vietnamkrigen ser ut til å ha skapt en kollektiv skyldfølelse som har rammet Vestens kirker så vel som politikere. Få ønsker å ha noen direkte befattning med et av få gjenstående kommunistregimer i verden. Mens menneskerettighetsaktivister rapporterer om menneskerettighetsbrudd, ser myndighetene ut til å klare å begrense den internasjonale kritikken. Med sine drøyt 90 millioner innbyggere kan landet vise til en blomstrende økonomi og en voksende turistnæring.

«Alle grader av frihet»

Restriksjonene på trosfrihet i Vietnam er sterke, men de følger ikke et entydig mønster. Vietnamesere er fleksible av natur, også i måten de håndterer annerledes tenkende og troende. Deres relasjon til kommunismen er tøyelig. Religiøs overvåking er utbredt. Mens man på den ene siden slår hardt ned på mange enkelttilfeller, viser man på den andre siden en kalkulert forsiktighet i å pådra seg internasjonal oppmerksomhet som kan sette landet i dårlig lys.

Restriksjonene er imidlertid sterke på lokalt nivå. I mange distrikter sørger lokale myndigheter for å begrense muligheten til å skifte tro, utøve sin religion og til å bygge kirker. En kristen ble nylig jaget fra sin egen landsby og ble også nektet opphold i byen han flyktet til.

En utenlandsk kirkeleder spurte engang en vietnamesisk kollega om han opplevde å ha trosfrihet. Vietnameseren svarte: «Vi har alle grader av frihet, men min frihet er som en liten bolle med vann. Din frihet er stor som havet.» En annen sa følgende: «I Vietnam kan man ikke tjene Herren om man er redd.»

Jeg har nylig kommet hjem fra en inspirerende reise til Vietnam, med mange nye perspektiver på den kristne kirkes historie i landet.

Tekst: Hans Aage Gravaas

Foto: Ingvar A. Isene

Etter fire århundrer med forfølgelse og 130 000 martyrer har den katolske kirke i Vietnam i dag over 8 millioner medlemmer og er en av de største kirkene i Asia. Den protestantiske kristenheten, som er «bare» drøyt hundre år gammel, viser tilsvarende utvikling. Ved Vietnamkrigens slutt i 1975 var det snakk om cirka 160 000 evangeliske kristne. I 2011 kunne en berette om 1,4 millioner. Og veksten ser ut til å fortsette.

Hmong-folket

Den kristne kirke har ofte hatt en enestående evne til å slå røtter blant marginaliserte etniske minoriteter, slik også i Vietnam. I fjellområdene nordvest og midt i landet har evangeliet spredt seg raskt, ikke minst blant hmong-folket.

Men også blant den vietnamesiske majoritetsbefolkning er det sterk vekst. På min reise møtte jeg en av Stefanusalliansens trofaste partnere. Han leder en av landets evangeliske kirker og har på få år bidratt til å etablere 800 menigheter.

Blomstrende økonomi

Veksten var sterkest etter at misjonærene forlot landet. Dette innebærer ingen kritikk av vestlige misjonærer, som arbeidet iherdig, og i noen tilfeller ofret sitt liv, for den vietnamesiske kirken. Men det viser at vekstpotensialet er best når grunnlaget er godt, når troen slår røtter i lokal jord og lokale kristne står i frontlinjen. De lokale vet best hvordan de skal nå ut til sine egne.

Vietnamesiske kristne ser ikke ut til å reservere seg mot kontakt med kristne fra andre land. Men den kristne kirke i

Historisk møte i New York

Stefanusalliansen var medarrangør da over åtti folkevalgte fra 50 land kom sammen for å kjempe for religionsfrihet.

Tekst: Thea Elisabeth Haavet

Dette var det andre møtet til IPPFoRB (International Panel of Parliamentarians for Freedom of Religion or Belief). Det første ble holdt i Oslo i fjor.

– Da var 18-19 land representert. Nå har vi vokst til over 50 land og over 80 folkevalgte, forteller Ed Brown, leder av menneskerettighetsavdelingen i Stefanusalliansen.

IPPFoRB mener at verden gjennomlever en trosfrihetskrise. I en pressemelding viser de til «den voksende krisen» som «tros- og livssynsbasert forfølgelse» representerer. Hovedtruslene er «terrorgrupper og autoritære myndigheter». Ed Brown forklarer at målet for konferansen var å diskutere hvordan folkevalgte kan stå sammen for å fremme og styrke trosfriheten i verden.

Ed Brown og Stefanusalliansen var med på å gjennomføre konferansen. (Foto: Thea E. Haavet)

Parlamentarikere fra over 50 land deltok (ikke alle er med på bildet), og på talerstolen stod både ofre for forfølgelse og en representant for FNs generalsekretær. (Foto: Kenny Rodriguez)

– Vi håper at vi kan bidra til at religiøse minoriteter rundt omkring i verden får det bedre.

Han forteller at gruppen skrev tre felles brev; ett til Iran, ett til Myanmar og ett til Vietnam, der de satte fokus på trosfrihetsbrudd. De fleste parlamentarikere på konferansen signerte disse brevene. I tillegg underskrev 80 av deltagerne en erklæring hvor de forpliktet seg til å bidra til dannelsen av nasjonale parlamentariske grupper med fokus på trosfrihet.

– Brasil, Pakistan og Norge har allerede dannet slike grupper, orienterer Brown.

Fremstående politikere

Abid Raja er en av fem politikere som tok initiativ til å etablere IPPFoRB. Han fikk mye medieoppmerksomhet da han i sin tale sa at det er «lettere å være muslim i Europa enn å være muslim i muslimske land».

– Jeg er sunnimuslim og kan derfor snakke om situasjonen til muslimer med troverdighet. Andre kan ikke nå igjennom med det samme budskapet, sa Raja til avisen Dagen.

Han mener religionsfrihet kommer til å bli et stort tema i FN, og merket seg at flere fremstående politikere i Europa deltok på konferansen.

– Terrororganisasjoner som IS er transnasjonale, og det er viktig at vi også møter bevegelsene som utfordrer trosfriheten med et transnasjonalt samarbeid, sa Raja.

Vellykket

Stefanusalliansen var med på å planlegge og gjennomføre konferansen, som fikk økonomisk støtte blant annet av norsk UD.

– Vi er veldig fornøyd. Det var et historisk møte. Aldri har så mange parlamentarikere vært samlet for å ta opp dette temaet, sier Brown.

Han forteller at de allerede ser konkrete resultater fra det første møtet i Oslo i fjor.

– Det ble sendt et brev til Sudan, der vi tok opp fengslingen av to av landets pastorer. Kort tid etter at brevet ble sendt ut, ble pastorene, Yat Michael og Peter Yein Reith, løslatt med henvisning til dette brevet.

– Hvor går veien videre?

– Vi planlegger å skrive flere brev, samt gjennomføre solidaritetsbesøk med mindre grupper av parlamentarikere til noen land der trosfriheten er truet. Vi regner også med at det blir et nytt, stort møte neste år, avslutter Ed Brown.

Har din menighet et misjonsprosjekt?

Stefanusalliansen tilbyr samarbeid med menigheter som ønsker å støtte et misjonsprosjekt gjennom våre partnere.

Målet er at menighetene, gjennom å be for og støtte våre prosjekter, også blir inspirert og utfordret av kristne som lever under helt andre forhold enn oss. Vi ønsker å gi menigheter hjelp til å inkludere misjon i menighetens arbeid med trosopplæring og gudstjenester. Stefanusalliansen er med-

lem av Samarbeid Menighet og Misjon (SMM), et samarbeidsorgan mellom Den norske kirke og sju norske misjonsorganisasjoner.

Din menighet kan velge mellom disse tre prosjektene:

Ta kontakt med Marianne Haugerud for mer informasjon!
E-post: mh@stefanus.no
Telefon: 23 40 88 00

Du kan også lese mer om prosjektene i Egypt og Tyrkia på våre nettsider: www.stefanus.no

EGYPT

ANASTASIA

Allsidig kurs- og opplærings-senter som styrker koptiske ungdommers bevissthet om egne rettigheter og røtter.

Det var biskop Thomas som hadde visjonen om et sted hvor unge koptere kunne samles og få tro på fremtiden. Anastasia ligger ved retreatstedet Anafora og er et inspirerende og vakkert sted.

EGYPT

MAMA MAGGIE OG STEFANUSBARNA

Omsorg og fremtidshåp til barn i slummen gjennom barnehager, familiarbeid og trosopplæring.

Historien om Stefanusbarna er historien om universitetskvinnen Maggie Gobran, Mama Maggie, som hoppet av karrieren og har viet hele sitt liv til å hjelpe fattige barn og deres familier.

TYRKIA

ANTALYA EVANGELICAL CHURCH

Støtte til menighetsbygging, evangelisering og pastorlønn som setter pastorene i stand til å vie sin tid til menighetsarbeidet.

Ramazan Arkan er hovedpastor i den voksende Antalya Evangelical Church. Denne gjengen tilhører menighetens store gruppe av unge, frimodige tyrkere.

Ressursbank til «Søndag for de forfulgte»

Lurer du på hvordan «Søndag for de forfulgte» kan markeres i din menighet? I vår nettbaserte ressursbank finner du materiell og inspirasjon for hele menigheten.

Stadig flere menigheter og forsamlinger i Norge ønsker å være med på å markere den internasjonale bønnedagen for den forfulgte kirke, i likhet med over 500 000 menigheter i 150 land. Internasjonalt er det andre søndag i november som tradisjonelt er blitt brukt til å markere «Søndag for de forfulgte», selv om menigheter selvsagt står fritt til å velge den søndagen som passer best. Etter gudstjenestereformen i Den norske kirke er det lagt opp til en valgfri Temadag for forfulgte, med egne teksttrekker.

På Stefanusalliansens nettsider www.stefanus.no finner du årets ressursbank under fanen «Ressurser».

Her finner du materiell til gudstjenesten, blant annet en ferdig utformet «Messe for de forfulgte», forslag til forbønn, salmer og prekantips. Hvert år trekker vi fram situasjonen for kristne i et bestemt område, og i år er det Syria og Irak som er i fokus.

I ressursbanken finner du bakgrunnsinformasjon om Syria og Irak og om Stefanusalliansens arbeid der, som

skjer gjennom lokale partnere. For at hele menigheten kan involveres og være med på markeringen av «Søndag for de forfulgte», utarbeides det også opplegg for en samling for søndagsskolen/barnegruppen, og for konfirmanter/ungdomsgrupper.

Målet med ressursbanken er at vi som kristne i Norge skal sette av én søndag til å la oss bli berørt og inspirert av hvordan kristne under hardt press holder fast på sin tro, og gjennom forbønn og informasjon minne hverandre om at vi tilhører det samme verdensvide, kristne fellesskapet.

Ta gjerne kontakt på **telefon 23 40 88 00** eller **post@stefanus.no** dersom du eller din menighet ønsker materiell tilsendt i posten. For eksempel inneholder det bladet du nå holder i hånden, rikelig med artikler og informasjon om nett-opp Syria og Irak.

HUSK FAKKELTOG!

Under parolen PÅ FLUKT FOR SIN TRO fokuserer fakkeltogene i høst på den dypt alvorlige situasjonen i Syria og Irak. Borgerkrigen og IS sine herjinger har ført til den største flyktningkatastrofen verden har sett siden 1945. Minoriteter rammes spesielt hardt. Verdens eldste kirker er i ferd med å gå til grunne. Vis solidaritet: Bli med i fakkeltog!

HAMAR	4. oktober
STORD	27. oktober
TRONDHEIM	29. oktober
STAVANGER	1. november
BERGEN	3. november
OSLO	5. november
SARPSBORG	8. november
HAUGESUND	14. november
BØ I TELEMARK	15. november
ØYSTESE	6. desember

Sjekk lokalt for nærmere info. Det er lokale fakkeltogkomiteer på det enkelte sted som er ansvarlige for gjennomføringen i samarbeid med Stefanusalliansen og

Åpne Dører. På bildet ser vi Ed Brown holde appell under et tidligere fakkeltog i Bergen.

Kveldsbønn

En bønn, min Gud, er alt jeg har
å gi til verden nå,
mens mørket tetner utenfor
og søvnens time kommer.

En bønn om frihet til å tro,
mens natten faller på.
En bønn for dem som ber hver dag,
mens slag og trusler flommer.

En bønn for dem som ikke har
et sted å kalle sitt.
En bønn for dem som ber i skjul,
med hendene i lenker.

Ved soloppgang skal jeg stå opp
og tale Ordet fritt;
for dem som lider dag og natt
for det de tror og tenker.

(Tekst/foto: Gisle Skeie)